

V Praze, 22. května 2019

Vážená paní ministryně,

Dovolte mi, abych jménem SOS dětských vesniček vyjádřila znepokojení nad nedávnými zprávami o krácení či úplném zastavení dotací na obecní sociální práci a dokonce i omezení dotací na sociálně – právní ochranu dětí. Jako organizace pomáhající dětem už padesát let považujeme za klíčové nejen zachování preventivních služeb minimálně v současném rozsahu, ale také systémové řešení dané problematiky. Přicházíme s návrhem na určení minimálních nároků dětí a rodin v tíživé situaci, které by k této systematizaci přispělo.

Sociální pracovníci na obcích i na OSPOD hrají klíčovou roli v preventivní systematické práci s rodinami a ohroženými dětmi. Jejich práci považujeme za nezastupitelnou součást sociálního systému, která v mnoha případech pomáhá předcházet nutnosti dalších opatření, v důsledku pro společnost mnohem dražších.

Jen v roce 2018 bylo z péče rodičů odebráno 3 666 dětí, tj. přibližně deset dětí denně. Další tisíce dětí jsou v evidenci orgánů sociálně-právní ochrany proto, že jsou ohroženy týráním, zneužíváním nebo zanedbáváním. Každý z těchto příběhů je jedinečný, každé z těchto dětí zažilo ve svém životě mnoho těžkých a dramatických okamžiků a potřebují profesionální podporu a pomoc. Omezením finančních prostředků na výkon sociálně-právní ochrany by došlo k ohrožení zajištění ochrany dětí před týráním, zneužíváním a zanedbáváním, za jejíž poskytnutí nese podle zákona č. 359/1999 Sb. o sociálně-právní ochraně dětí zodpovědnost stát.

Finanční prostředky a personální zajištění na výkon sociálně-právní ochrany a sociální práce na obcích jsou nutnou, nikoliv však dostačující podmínkou pro to, aby systém ochrany dětí fungoval. Za další podmínku považujeme **určení minimálních nároků rodin vůči systému a garance zajištění této minimální pomoci**, což je opatření vycházející z Národní strategie ochrany práv dětí z roku 2012. Považujeme za nezbytné **přesně stanovit, na jakou pomoc má v jaké situaci rodina nebo dítě nárok a kdo odpovídá za to, že se jim této pomoci včas dostane**. Tedy podobně jako ve zdravotnictví, kde je jasně stanoveno, na jakou péči a jaké zdravotní pomůcky mám při konkrétní diagnóze nárok a také jaká část je hrazena z veřejného zdravotního pojištění. Pokud dnes ale například samoživitelka nedokáže sama najít vyhovující bydlení nebo si neví rady s výchovou dětí, není nikde stanoveno, kdo a jakým způsobem jí má pomoci. V naší praxi se setkáváme s případy, kdy je nutné dítě umístit v náhradní péči a přitom by rodina s podporou péči o dítě mohla zvládnout.

Vážená paní ministryně, je jistě obtížné spravovat státní rozpočet a hledat v něm úspory. Jsme ale přesvědčeni o tom, že v době hospodářské prosperity není drastické omezení prostředků na pomoc pro ty nejpotřebnější správným krokem. Prosíme, abyste ještě uvážila jeho nezbytnost.

S úctou

Jindra Šalátová
výkonná ředitelka SOS dětských vesniček